

Najdostojniejsi bracia, powtarzając znowu moje podziękowanie, wzywam Matkę Bożą, którą tak wielbią na waszej ziemi, aby wspierała i kierowała was, otulając swym wstawiennictwem. Z takimi życzeniami i szczególną miłością udzielam wam, kapłanom, zakonnikom i zakonnicom, jak również wszystkim wiernym, specjalnego apostolskiego błogosławieństwa i zapewniam o mojej modlitwie za cały lud białoruski.

Dostojny księżę kardynale, szanowni bracia! Bardzo się cieszę, witając każdego z was w domu Następcy apostoła Piotra, któremu Chrystus dał za zadanie paść jego owce (por. Jan 21, 15-19), umacniać braci w wierze (por. Łk 22,23), rozwijać wspólnotę kościelną i dbać o nią (por. Lumen gentium 22). Dziękuję biskupowi Aleksandrowi Kaszkiewiczowi za przemówienie, w którym to opowiedział o szlaku Kościoła na Białorusi, zaznaczając również wyzwania, które jeszcze są przed nim.

†

P

odczas spotkań, które miałem z wami, wysoko oceniłem pasterską dbałość, z którą czynicie waszą posługę, wasze dążenia i trudy, skierowane na coraz większe pogłębienie wśród was wspólnej odpowiedzialności, jedności i wspólnego podejmowania decyzji, by wasze służenie stawało się coraz bardziej skuteczne. Naprawdę, bardzo ważne jest z odnowionym zapalem i nowymi siłami głosić nieprzemijające posłanie Ewangelii w społeczeństwie, bezbronny przed groźbą sekularyzacji, hedonizmu i relatywizmu, co się odzwierciedla w problemach zmniejszenia się narodzin, niestabilności rodzin i w mrzonkach zdobycia bogactwa poza granicami swego kraju. Przed obliczem tych wyzwań najważniejszym zadaniem pasterzy jest ukazywanie mocy wiary – wiary, zakorzenionej w mocnej tradycji, aby sprzyjało to zachowaniu głębokiej chrześcijańskiej jedności narodu w pełnym szacunku dialogu z innymi kulturami i wyznaniem. Żeby osiągnąć ten cel, należy wam, odbierając jako wezwanie słowy psalmu: „oto jak dobrze i jak miło, gdy bracia mieszkają razem” (por. Ps 133 (132), 1), dokładać wszelkich starań dla stworzenia programów i podwyższania skuteczności najbardziej odpowiednich duszpasterskich poczynąń, a również dla realizacji postanowień Konferencji Biskupiej. Takie odnowione świadectwo jedności będzie nie tylko korzystne dla głoszenia Ewangelii, lecz również sprzyjające regulowaniu stosunków z władzą państwową i szczególnie rozwojowi kontaktów ekumenicznych.

Inny aspekt, który chciałbym podkreślić, to szczególna uwaga, którą należy nadać edukacyjnemu wymiarowi posługi kapłańskiej. Jak już nieraz podkreślałem, dzisiaj przeżywamy szczególny „stan nadzwyczajny” w tym delikatnym i podstawowym sektorze, więc należy dołożyć większych starań, by dać należną formację przede wszystkim nowym pokoleniom. Dlatego zachęcam was do kontynuacji waszej pracy, dbając o to, by odpowiednia katechizacja wskazywała drogę wiary na wszystkich etapach życia i żeby razem z tym były sprzyjające warunki intra extra Ecclesiam (wewnątrzkościelne i pozakościelne), aby pod waszym kierownictwem posłanie Chrystusa docierało do wszystkich środowisk powierzonych wam wiernych. Szczególnego znaczenia nabiera zaniepokojenie tym, co dotyczy rozpoznania

różnych powołań i troski o ich rozwój, przede wszystkim powołań kapłańskich i zakonnych, jak również starań, skierowanych na efektywną realizację programów, dotyczących człowieka i chrześcijańskiego rozwoju młodzieży. W związku z tym nawołuję was do pilnowania tego, by kandydaci na kapłanów otrzymywali gruntowną i dokładną teologiczną formację oraz mieli należyte kierowanie w poważnym i głębokim sprawdzeniu Bożego powołania. Sytuacja, która się złożyła dzisiaj w naszym społeczeństwie, wymaga szczególnie uważnego rozpoznania powołania. Więc dla przyszłości waszego Kościoła bardzo ważnym jest, żeby w Grodnie i Pińsku młodzi seminarzyści i nadal mieli możliwość odbywać pełną i kwalifikowaną drogę formacyjną, a to, że w obydwóch seminariach obok idą do kapłaństwa kandydaci zarówno do duchowieństwa diecezjalnego, jak i zakonnego, jest cenną okazją do rozwoju wspólnej działalności pasterskiej. Wyda to coraz bardziej obiecujący plan, jeżeli proponowany program edukacyjny i nadal będzie wynikiem intensywnej współpracy pomiędzy biskupem i przeorami wspólnot zakonnych i da możliwość realizacji również inicjatywy nieprzerywalnej formacji. Bądźcie zawsze bliscy swych kapłanów, otaczajcie ich coraz większą opieką, szczególnie tych, którzy dopiero rozpoczynają posługę kapłańską. Przejawy ojcowskiej uwagi i serdeczności biskupa są podstawowym elementem osiągnięcia sukcesu w życiu kapłańskim! Oprócz tego, należy zawsze mieć na uwadze, że was jako pasterzy Kościoła Pan Bóg wzywa do umiejętności rozpoznawania każdej konstruktywnej dla budownictwa ciała Kościoła posługi, w tym również tej o charakterze świeckim, kulturowym i społecznym, żeby wszyscy mogli dokonać osobistego wkładu w poszerzenie Bożego Panowania na Białorusi w duchu prawdziwej jedności, przywracając do życia te chrześcijańskie kosztowności, które miały zasadniczą rolę przy budowie cywilizacji europejskiej. Drodzy bracia, starajcie się nie zostawiać bez uwagi żadnego wniosku, korzystnego dla obwieszczenia i poszerzenia Bożego Panowania, konkretnymi sprawami dając świadectwo braterstwa, które rodzi spokój; łagodności, która jest towarzyszką sprawiedliwości; ducha jedności, który unika przejawów egoizmu; miłości, która jest cierpliwa i łaskawa, nie zazdrości, nie unosi się pychą, nie szuka poklasku, nie dopuszcza się bezwstydu, nie szuka swego, nie unosi się gniewem, nie pamięta złego, nie cieszy się z niesprawiedliwości, lecz współweseli się z prawdą, wszystko znosi, wszystkiemu wierzy, we wszystkim pokłada nadzieję, wszystko przetrzyma dla miłości Chrystusa (por. 1 Kor. 13, 4-7). W tym kontekście nie można również się obejść bez bratniej współpracy z Prawosławną Cerkwią na Białorusi, pasterze której dzielają wasz kłopot i razem z wami szukają dobra dla wiernych. Cerkwie Prawosławne, jak i Kościół Katolicki, gruntownie rozważają, w jaki sposób można odpowiedzieć na wyzwania naszego czasu, żeby wiernie przekazywać posłanie Chrystusa. Przyjmując zachętę, wypowiedzianą podczas nie tak dawnego katolicko-prawosławnego spotkania na Cyprze, należy dołożyć jeszcze większych starań na wspólnej drodze w tym kierunku. Znaczny wkład do tej sprawy może zrobić nieduża, ale staranna greckokatolicka wspólnota waszego kraju. Jest ona ważnym świadectwem dla Kościoła i Bożym darem.

K
ilka miesięcy temu przyjąłem pana Prezydenta Republiki Białoruś. Podczas spotkania, które się odbyło w atmosferze ciepła i wzajemnego szacunku, znowu się potwierdziło pragnienie obydwóch stron zawrzeć Umowę, która obecnie jest rozpracowywana. Poza tym, podkreśliłem szczególną uwagę, z którą Stolica Apostolska, jak również i Konferencja Biskupów Katolickich na Białorusi, śledzi bieżące wydarzenia w państwie i starania poczynione na drodze efektywnej współpracy w dziedzinie mających ogólny interes pytań w celu sprzyjania dobru obywateli, z powagą do sfer kompetencji każdego.

Watykan, 17 grudnia 2009 r. *Catholic.by* ©